ଯୂନସ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କ ପୁସ୍ତକ

ପରମେଶ୍ୱର ଡ଼ାକନ୍ତି ଏବଂ ଯୂନସ ଘୁରେଇ ଯାଆନ୍ତି

1 ଅମିତ୍ତାୟଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯୂନସକୁ ସଦାପ୍ରଭୁ କହିଲେ। 2ସଦାପ୍ରଭୁ
କହିଲେ, "ନୀନିବୀ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ନଗରୀ। ସେଠାରେ
ଲୋକମାନେ ବହୁ ମନ୍ଦକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଆମ୍ଭେ
ଶୁଣିଲୁ। ଉଠ ଓ ସେହି ନଗରୀକୁ ଯାଅ ଏବଂ ତାହା
ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆମ୍ଭ ବିଚାରଧାରା ଘୋଷଣା କର।"
3ଯୂନସ ପରମେଶ୍ୱର କଥା ମାନିବାକୁ ଚାହିଁଲା ନାହିଁ।
ତେଣୁ ସେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା।
ସେ ଯାଫୋକୁ ଚାଲିଗଲା। ସେ ଦେଖିଲା ଗୋଟିଏ ନୌକା
ସୁଦୂର ତର୍ଶୀଶ ନଗରୀକୁ ଯାଉଥିଲା। ସେ ଅର୍ଥ ଦେଇ ସେହି
ନୌକାରେ ଯାତ୍ରା କଲା। ସେ ତର୍ଶୀଶ ଯାଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ
ସହିତ ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲା ଏବଂ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ
ଦୂରେଇ ଗଲା।

ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଝଡ଼

4କିନ୍ତୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଝଡ଼ ସେହି ସମୁଦ୍ରକୁ
ପ୍ରେରଣ କଲେ। ସେହି ବାତ୍ୟା ସମୁଦ୍ରକୁ ଅଶାନ୍ତ କରିଦେଲା।
ସେହି ଝଡ଼ ଅତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିଲା ଏବଂ ନୌକାଟି ଭାଙ୍ଗି ଖଣ୍ଡ
ଖଣ୍ଡ ହେବାକୁ ବସିଲା। 5ଲୋକମାନେ ବୁଡ଼ି ଯାଉଥିବା
ନୌକାକୁ ହାଲୁକା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ। ସେମାନେ
ନୌକାରେ ବୋଝେଇ ହୋଇଥିବା ମାଲକୁ ସମୁଦ୍ରକୁ ଫିଙ୍ଗିବା
ଆରମ୍ଭ କଲେ। ନାବିକମାନେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ।
ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଡ଼ାକିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।
ଯୂନସ ଜାହାଜର ନିମ୍ନ ଭାଗରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା। 6ଯୂନସ
ଜାହାଜରେ ଶୋଇଥିବାର ଦେଖି ଜାହାଜର କାପ୍ତାନ କହିଲେ,
"ଉଠ, ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ। ଶୋଇଛ କାହିଁକି? ତୁମ୍ଭର ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ
ପ୍ରାର୍ଥନା କର। ତୁମ୍ଭର ପ୍ରଭୁ ହୁଏତ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିବେ
ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବେ।"

ଏହି ଝଡ଼ର କାରଣ କ'ଣ ଥିଲା

7ତା'ପରେ ନାବିକମାନେ ପରସ୍ପର କୁହାକୁହି ହେଲେ,
"ଆମ୍ଭେମାନେ ଗୁଳାବାଣ୍ଟ ଫିଙ୍ଗି ଜାଣିବା, କାହିଁକି ଏ ଦୁଃଖ
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଉପରେ ଘଟୁଛି।"
ତେଣୁ ସେମାନେ ଗୁଳାବାଣ୍ଟ ଫିଙ୍ଗିଲେ। ଏହି ଗୁଳାବାଣ୍ଟ
ଫିଙ୍ଗାରୁ ଜଣାଗଲା ଯୂନସ ଯୋଗୁଁ ଏ ଦୁଃଖ ଘଟିଲା।
8ତା'ପରେ ଲୋକମାନେ ଯୂନସକୁ କହିଲେ, "ଏହା ହେଉଛି
ତୁମ୍ଭର ଦୋଷ, ଯାହା ଯୋଗୁଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ଭୟଙ୍କର
ଦୁଃଖ ଘଟୁଛି। ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ କରିଛ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କୁହ।
ତୁମ୍ଭର କାମ କ'ଣ? ତୁମ୍ଭେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛ ଓ ତୁମ୍ଭର
ଘର କେଉଁଠି? ତୁମ୍ଭର ଲୋକ କିଏ?"
9ଯୂନସ ସେହି ନାବିକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ମୁଁ ଜଣେ ହିବ୍ରୁ
ଏବଂ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉପାସନା କରେ ଯିଏକି ସ୍ୱର୍ଗର ପରମେଶ୍ୱର।
ସେହି ହେଉଛନ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର ଯିଏକି ସମୁଦ୍ର ଓ ଦେଶର
ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା।"
10ଯୂନସ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଉଥିଲା ବୋଲି
ସେହି ନାବିକମାନଙ୍କୁ କହିଲା। ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ
ଏକଥା ଜାଣିଲେ, ସେମାନେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ।
ସେମାନେ ଯୂନସକୁ ପଚାରିଲେ, "ତୁମ୍ଭେ କି ଭୟଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କଲ?"
11ପବନ ଓ ଢେଉ ସମୁଦ୍ରରେ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ
ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା। ତେଣୁ ଲୋକମାନେ ଯୂନସକୁ କହିଲେ,
"ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ କ'ଣ କରିବୁ?
ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତି କ'ଣ କଲେ ସମୁଦ୍ର ଶାନ୍ତ ହେବ?"
12ଯୂନସ ସେହି ନାବିକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ମୁଁ ଜାଣେ, ମୁଁ
ଭୁଲ୍ କରିଛି, ସେଥିପାଇଁ ସମୁଦ୍ରରେ ଝଡ଼ ଆସିଲା। ତେଣୁ
ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ସମୁଦ୍ରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦିଅ, ତହିଁରେ ସମୁଦ୍ର
ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବ।"
13କିନ୍ତୁ ସେହି ନାବିକମାନେ ଯୂନସକୁ ସମୁଦ୍ରକୁ ଫିଙ୍ଗିବାକୁ
ଇଚ୍ଛା କରି ନ ଥିଲେ। ସେମାନେ ଜାହାଜକୁ କୂଳକୁ ନେବାକୁ
ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, କିନ୍ତୁ କୂଳକୁ ନେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲେ
ନାହିଁ। ପବନ ଓ ତରଙ୍ଗ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ
ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବହିବାକୁ ଲାଗିଲା।

ଯୂନସର ଶାସ୍ତି

14ତେଣୁ ସେହି ନାବିକମାନେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ,
"ହେ ପ୍ରଭୁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯୂନସକୁ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟକୁ ପକାଉଛୁ
କାରଣ ସେ ବହୁ ମନ୍ଦକାର୍ଯ୍ୟ କରିଛି। ଏଥିପାଇଁ ଆମ୍ଭକୁ
ଦୋଷୀ କର ନାହିଁ, ସତେ ଯେପରି ଆମ୍ଭେ ଏକ ନିରୀହ
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବଧ କରୁଅଛୁ। ପୁଣି ନିରୀହ ବ୍ୟକ୍ତିର ରକ୍ତପାତ
ଦୋଷ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଉପରେ ବର୍ତ୍ତାଅ ନାହିଁ। ଆମ୍ଭେମାନେ
ଜାଣୁ ତୁମ୍ଭେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଅଟ ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ଯାହା ଚାହିଁବ ତାହା
କରିବ। କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦୟ ହୁଅ।"
15ତେଣୁ ସେହି ନାବିକମାନେ ଯୂନସକୁ ସମୁଦ୍ରରେ ଫିଙ୍ଗି
ଦେଲେ। ଝଡ଼ ବନ୍ଦ ହେଲା ଓ ସମୁଦ୍ର ଶାନ୍ତ ହେଲା।
16ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଏହା ଦେଖିଲେ ସେମାନେ
ଭୟଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଏବଂ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉପାସନା
କଲେ। ସେମାନେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବଳି ଦେଲେ ଏବଂ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ
ନିକଟରେ ମାନସିକ କରି ଶପଥ କଲେ।
17ଯେତେବେଳେ ଯୂନସ ସମୁଦ୍ରରେ ପଡ଼ିଲା,
ସେତେବେଳେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଏକ ବିରାଟ ମାଛ ଯୂନସକୁ ଗିଳିବାକୁ

ପଠାଇଲେ। ଯୂନସ ସେହ ମାଛ ଗର୍ଭରେ ତିନଦନ ଓ
ତିନରାତି ରହଲା।

2 ଯେତେବେଳେ ଯୂନସ ମାଛର ପାକସ୍ଥଳୀରେ ଥିଲା, ସେ
ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର
ଡ଼ାକଲା।
2ଯୂନସ କହଲେ, "ମୁଁ ଅତି ଦୁଃଖରେ ଥିଲ। ମୁଁ
ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ଭିକ୍ଷା ପାଇଁ ଡ଼ାକଲ ଏବଂ ସେ ମୋତେ
ଉତ୍ତର ଦେଲେ। ମୁଁ କବରର ବହୁ ଗଭୀରତମ ସ୍ଥାନରେ
ଥାଇ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଡ଼ାକଲ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ମୋର ସ୍ୱର ଶୁଣିଲେ।
3"ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ସମୁଦ୍ରରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲ ଏବଂ ମୋ
ଉପରେ ଶକ୍ତଶାଳୀ ଢ଼େଉ ଭାଙ୍ଗିଲା। ମୁଁ ସମୁଦ୍ରର ନମ୍ନତମ
ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲଗଲ ଏବଂ ମୋର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ କେବଳ ପାଣି
ରହଲା।
4ତା'ପରେ ମୁଁ ଭାବଲ, 'ବର୍ତ୍ତମାନ ନଶ୍ଚୟ ମୋତେ ତୁମ୍ଭ
ଦୃଷ୍ଟିପାତରୁ ଦୂରେଇ ଦଆଯାଇଛି।' କନ୍ତୁ ମୁଁ ପୁଣିଥରେ
ତୁମ୍ଭର ପବତ୍ର ମନ୍ଦିର ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ।
5"ସମୁଦ୍ର ଜଳ ମୋ ଉପର ଦେଇ ପ୍ରବାହତ ହେଲା।
ସମୁଦ୍ର ପାଣି ମୋର ପାଟି ଉପର ଦେଇ ପ୍ରବାହତ ହେଲା
ଯାହା ଫଳରେ ମୁଁ ନଃଶ୍ୱାସ ନେଇ ପାରୁନଥିଲ। ମୁଁ ସମୁଦ୍ରର
ଗଭୀରତମ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲ, ସମୁଦ୍ର ପାଣି ମୋତେ ଆବୃତ
କଲା। ସମୁଦ୍ର ତଳେ ଥିବା ଉଦ୍ଭିଦ ମୋର ମୁଣ୍ଡ ଚାରପଟେ
ଆବୃତ ହେଲା।
6ମୁଁ ସମୁଦ୍ରର ତଳ ଦେଶରେ ଥିଲ ଯେଉଁଠାରୁ ପର୍ବତ
ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି। ମୁଁ ଭାବଲ ମୁଁ ଚରଦନ ପାଇଁ ସେହ
ବନ୍ଦୀଶାଳାରେ ତାଲା ପଡ଼ ରହଲ। କନ୍ତୁ ମୋର ସଦାପ୍ରଭୁ
ମୋତେ କବରର ବାହାରକୁ ଆଣିଲେ। ହେ ପରମେଶ୍ୱର,
ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ପୁନର୍ବାର ଜୀବନ ଦେଲ।
7"ମୁଁ ଜୀବନର ସବୁ ଆଶା ଛାଡ଼ଥିଲ କନ୍ତୁ ତା'ପରେ
ମୁଁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କଲ। ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ
ପ୍ରାର୍ଥନା କଲ ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ପବତ୍ର ମନ୍ଦିରରେ ମୋର
ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଲ।
8"କେତେକ ଲୋକ ମୂଲ୍ୟହୀନ ପିତୁଳା ପୂଜା କରନ୍ତ
କନ୍ତୁ ସେହ ପିତୁଳା ସେମାନଙ୍କୁ କେବେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତ
ନାହିଁ।
9ପରତ୍ରାଣ କେବଳ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନକଟରୁ ଆସେ। "ହେ
ସଦାପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ବଳଦାନ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ
ପ୍ରଶଂସା ଓ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇବ। ମୁଁ କରଥିବା ସମସ୍ତ ଶପଥ
ରକ୍ଷା କରବ।"
10ତା'ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ସେ ମାଛକୁ କହଲେ ଏବଂ ମାଛଟି
ବାନ୍ତ କଲା ଏବଂ ଯୂନସ ତା'ର ପାକସ୍ଥଳୀରୁ ବାହାର ଭୂମିରେ
ପଡ଼ଲା।

ପରମେଶ୍ୱର ଡ଼ାକନ୍ତ ଓ ଯୂନସ ପାଳନ କରେ

3 ତା'ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଯୂନସଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର କହଲେ। 2ପ୍ରଭୁ
କହଲେ, "ବୃହତ୍ ନଗର ନୀନବୀକୁ ଯାଅ ଏବଂ ଆମ୍ଭେ
ଯାହା କହୁଛୁ ତାକୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚାର
କର।"
3ଯୂନସ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ପାଳନ କର ନୀନବୀକୁ
ଗଲା। ଏହା ଏକ ବରାଟ ନଗର ଥିଲା। ଜଣେ ଲୋକକୁ
ସମଗ୍ର ସହରରେ ବୁଲ ଆସିବାକୁ ତିନଦନ ସମୟ ଲାଗୁଥିଲା।
4ଯୂନସ ନଗରର କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳୀକୁ ଯାଇ ତା'ର ପ୍ରଚାର
ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ କଲା। ଯୂନସ କହଲା,
"ଚାଳଶି ଦନ ପରେ ନୀନବୀ ଧ୍ୱଂସ ହେବ।"
5ନୀନବୀର ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଏହ ବାର୍ତ୍ତାକୁ
ବଶ୍ୱାସ କଲେ। କଛିଦନ ଉପବାସ କରବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ।
ସେମାନେ ଚଟ ବସ୍ତ୍ର ପରଧାନ କଲେ ଏବଂ ଅନୁତାପ
କଲେ। ସାନ ବଡ଼ ସମସ୍ତ ଲୋକେ ଏହ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ।
6ନୀନବୀର ରାଜା ଏ ବଷୟରେ ଶୁଣିଲେ ଏବଂ ସେ ମଧ
ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରଥିବା ଯୋଗୁଁ ଅନୁତାପ କଲେ। ରାଜା
ସିଂହାସନ, ଛାଡ଼ଦେଲେ। ସେ ତାଙ୍କର ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରବାକୁ
ଯାଇ ରାଜକୀୟ ପୋଷାକ ପରତ୍ୟାଗ କଲେ ଏବଂ ସାଧାରଣ
ପୋଷାକ ପରଧାନ କଲେ। ଅନୁତପ୍ତ ରାଜା ଧୂଳି ଉପରେ
ବସି ପଡ଼ଲେ। 7ରାଜା ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବାର୍ତ୍ତା ଲେଖି ନଗରକୁ
ପଠାଇଲେ।

ଏହ ବାର୍ତ୍ତା ରାଜା ଓ ତାଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଶାସକମାନଙ୍କର
ଥିଲା।
ସେହ ବାର୍ତ୍ତାରେ ଥିଲା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ବା
ପ୍ରାଣୀ କଛି ସମୟ ପାଇଁ କଛି ଖାଇବେ ନାହିଁ।
କୌଣସି ଗୋରୁପଲ କ ମେଷପଲ ପଡ଼ଆରେ ଚରବେ
ନାହିଁ। ନୀନବୀର କୌଣସି ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ କଛି
ଖାଇବେ ନାହିଁ କ ପିଇବେ ନାହିଁ। 8କନ୍ତୁ ସମସ୍ତ
ମନୁଷ୍ୟ ଓ ପ୍ରାଣୀ ମୋଟା ବସ୍ତ୍ର ପରଧାନ କରବେ
ଏବଂ ସେମାନେ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରବେ। ସେମାନେ
ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରବେ।
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନଧାରା ବଦଳାଇବେ
ଓ ମନ୍ଦକାର୍ଯ୍ୟ କରବା ବନ୍ଦ କରବେ। 9ତାହାହେଲେ
ପରମେଶ୍ୱର ହୁଏତ ତାଙ୍କର ମନ ପରବର୍ତ୍ତନ କରବେ
ଓ ଯୋଜନା କରଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ କରବେ ନାହିଁ। ସେ
ହୁଏତ ବଦଳ ଯିବେ ଓ କ୍ରୋଧ ହେବେ ନାହିଁ।
ତା'ପରେ ସେ ହୁଏତ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ନାହିଁ।

10ଲୋକମାନେ ଯାହା କଲେ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁ ଦେଖିଲେ।
ସେମାନେ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଦ କରବା ପରମେଶ୍ୱର ଦେଖିଲେ।
ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କର ମନ ବଦଳାଇଲେ ଏବଂ ଯାହା ଯୋଜନା
କରଥିଲେ ତାହା କଲେ ନାହିଁ। ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଉ
ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ ନାହିଁ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟା ଯୂନସକୁ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ କଲା

4 ପରମେଶ୍ୱର ସେ ନଗରକୁ ରକ୍ଷା କରବାରୁ ଯୂନସ ଖୁସି
ହେଲେ ନାହିଁ। ସେ ଏଥିରେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହେଲେ।
2ଯୂନସ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନକଟରେ ଅଭିଯୋଗ କର କହଲା, "ମୁଁ
ଜାଣିଥିଲ ଏହାହିଁ ଘଟିବ। ମୁଁ ମୋ ନଜ ଦେଶରେ ଥିଲାବେଳେ
ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ସେଠାକୁ ଡ଼ାକଥିଲ। ସେତେବେଳେ ମୁଁ
ଜାଣିଥିଲ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ସେହ କୁନଗରୀର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା

ଦେବ। ତେଣୁ ମୁଁ ତର୍ଶୀଶକୁ ଚାଲି ଯିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲି। ମୁଁ
ଜାଣିଥିଲି ତୁମ୍ଭେ ଜଣେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ। ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ତୁମ୍ଭେ
ଦୟା ଦେଖାଇ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବ ନାହିଁ। ମୁଁ
ଜାଣିଥିଲି ତୁମ୍ଭେ ଦୟାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ। ଯଦି ଏହି ଲୋକମାନେ
ପାପ କରିବା ବନ୍ଦ କରନ୍ତି ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ଧ୍ୱଂସ କରିବ ନାହିଁ
ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି। **3**ତେଣୁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି,
“ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ, ମୋତେ ବରଂ ମାରି ଦିଅ। ବଞ୍ଚିବା ଅପେକ୍ଷା
ବରଂ ମୋର ମରିବା ଭଲ ହେବ।”

4ତା'ପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ଭାବୁଛ,
ତୁମ୍ଭେ ରାଗି ଠିକ୍ କରୁଛ, କାରଣ ଆମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ
କଲୁ ନାହିଁ?”

5ତଥାପି ଯୂନସ ଏ ବିଷୟରେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ଥିଲା। ତେଣୁ
ସେ ନଗର ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲା। ନଗର ନିକଟରେ ଥିବା
ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ଏକ ସ୍ଥାନକୁ ସେ ଗଲା। ସେ ସେଠାରେ ଏକ
କୁଟୀର ନିର୍ମାଣ କରି ତାରି ଛାୟାରେ ବସି ରହିଲା।
ନଗରରେ କ'ଣ ଘଟିବ ଦେଖିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା।

ଲାଉ ଗଛ ଓ କୀଟ

6ସଦାପ୍ରଭୁ ଗୋଟିଏ ଲାଉଗଛ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ଯାହା ଯୂନସ
ଉପରେ ଶୀଘ୍ର ମାଡ଼ିଯାଇ ତା'ର ବସିବା ସ୍ଥାନରେ ଛାୟା ଓ
ଶୀତଳତା ପ୍ରଦାନ କଲା। ତାହା ଯୂନସକୁ ଆରାମ ଦେବାରେ
ଏତେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା ଯେ ଯୂନସ ଗଛ ପାଇଁ ଭାରି ଖୁସି
ହେଲେ।

7ପରଦିନ ପ୍ରଭାତରେ ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ଗଛକୁ ଖାଇଦେବାକୁ
ଗୋଟିଏ କୀଟ ପଠାଇଲେ। ସେହି କୀଟ ଗଛଟିକୁ ଖାଇଲା ଓ
ଗଛ ମରିଗଲା।

8ସୂର୍ଯ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଆସିଲା ପରେ ପରମେଶ୍ୱର
ଉତ୍ତପ୍ତ ପୁନେଇ ପବନ ବହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ। ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର
ପ୍ରଖର କିରଣ ଯୂନସର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ପଡ଼ି ଯୂନସକୁ ଅତି
ଦୁର୍ବଳ କରିଦେଲା। ଯୂନସ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି
କହିଲେ, “ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୋର ବଞ୍ଚିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ମରିବା
ଭଲ।”

9କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯୂନସକୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ
ଭାବୁଛ, ଏହି ଗଛ ସକାଶୁ ତୁମ୍ଭେ ରାଗିବା ଠିକ୍ କରିଛ?”

ଯୂନସ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ରାଗି ଠିକ୍
କରିଛି। ମୁଁ ମରିବାକୁ ଅଧିକ ଚାହୁଁଛି।”

10ସଦାପ୍ରଭୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ସେ ଗଛ ପାଇଁ କିଛି
କରି ନଥିଲ। ସେ ଗଛ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ କିଛି କରି
ନଥିଲ। ଏହା ରାତ୍ରିରେ ବଢ଼ିଲା ଓ ପରଦିନ ମଲା। କିନ୍ତୁ
ତୁମ୍ଭେ ସେ ଗଛ ପାଇଁ ଦୁଃଖିତ। **11**ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ସାମାନ୍ୟ
ଗୋଟିଏ ଗଛ ପାଇଁ ଦୁଃଖିତ, ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନୀନିବୀ
ପରି ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ନଗର ପାଇଁ ଦୁଃଖିତ ହେବି ନାହିଁ
କି? ସେହି ନଗରୀରେ ବହୁ ଲୋକ ଓ ପ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ତି।
ସେହି ନଗରରେ 1,20,000 ରୁ ଅଧିକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି,
ଯେଉଁମାନେ କି ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣି ନଥିଲେ।”
କ'ଣ ଆମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ନକରିବା।